

Sygn. akt II Kp 78/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2017r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Adriana Skorupska

Protokolant: Patryk Bartoszyński

po rozpoznaniu w sprawie o czyn z art. 207 § 1 k.k. i inne

na skutek zażalenia pokrzywdzonej K. S.

w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia

na podstawie art. 465 § 2 k.p.k. w zw. z art. 329 § 1 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić zażalenia pokrzywdzonej **K. S.** z dnia 10 lutego 2017r. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D. z dnia 30 stycznia 2017r. w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 stycznia 2017r. w sprawie sygn. akt 2 Ds. (...)2017 Prokurator Prokuratury Rejonowej w D. odmówił wszczęcia dochodzenia dotyczącego znęcania się psychicznego w okresie od 16 maja 2016r. do 27 sierpnia 2016r. w B.przez nieustalonego sprawcę nad K. S.i dwojgiem małoletnich dzieci – T.i P. S.w ten sposób, że podczas wszczynanych awantur sprawca krzychał na nich, nastawiał dzieci przeciwko matce, uniemożliwiał dostęp do wody w łazience i do pomieszczenia piwnicznego, nadto uporczywie nękał K. S.w ten sposób, że nachodził ją w miejscu jej pracy, wypytywał o nią jej współpracowników, a także nagrywał i fotografował ją i dzieci wbrew jej woli, czym istotnie naruszył jej prywatność i wzbudził poczucie zagrożenia tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. i art. 190 a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła w ustawowym terminie pokrzywdzona K. S.wnosząc o uchylenie postanowienia i skierowanie sprawy do dalszego prowadzenia Prokuraturze Rejonowej w D.

W uzasadnieniu wskazała, iż zarzuca obrazę przepisów prawa materialnego art. 207 k.k. poprzez błędną interpretację a to poprzez swobodne uznanie czynów prawnie zabronionych jako nie wypełniających znamion przestępstwa znęcania i nie zakwalifikowanie czynu z art. 190 a § 1 k.k., naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez ukształtowanie swego przekonania jedynie na podstawie okoliczności podawanych przez sprawcę, przy czym nie uwzględniono zasad prawidłowego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego i nie przeprowadzono z urzędu postępowania w celu zgromadzenia materiału dowodowego, a także błąd w ustaleniach faktycznych polegający na odmówieniu waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej.

Zastępca Prokuratora Rejonowego w D. przekazując powyższe zażalenie do rozpoznania wniósł o jego nieuwzględnienie i utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia, albowiem zarzuty podniesione przez skarżącą nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd rozpoznając zażalenie pokrzywdzonej K. S. podzielił w pełni stanowisko Prokuratury Rejonowej w D., iż decyzja procesowa o odmowie wszczęcia dochodzenia podjęta przez ten organ jest w pełni zasadna i odpowiada prawu, a zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, w związku z czym utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Przestępstwo z art. 190 a § 1 k.k. popełnia ten, kto przez uporczywe nękanie innej osoby lub osoby jej najbliższej wzbudza u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia lub istotnie narusza jej prywatność. Głównym znamieniem strony przedmiotowej art. 190 a § 1 k.k. dotyczącym sposobu działania sprawcy jest znamię uporczywego nękania. Nękanie to świadome i zamierzone działanie sprawcy, które obejmuje powtarzające się akty zbliżania się do ofiary, np. śledzenie jej, komunikowanie się wbrew jej woli, zwłaszcza składanie niechcianych przez nią propozycji, oświadczeń, deklaracji itp. Należy podkreślić, że powyższe akty wykonawcze muszą ponadto cechować się uporczywością, muszą się powtarzać. Jednorazowy akt nie będzie nigdy uporczywy. Ofiarą zamachu przestępczego będzie zawsze „inna osoba”. Osobę tę nękać można co prawda niekoniecznie bezpośrednio, lecz także za pośrednictwem osoby jej najbliższej. Znamię uporczywości, obok elementu strony przedmiotowej, zawiera także element strony podmiotowej,

tj. przesądza konieczność istnienia winy umyślnej. Nie można bowiem „uporczywie nękać” nieumyślnie. Przestępstwo z art. 190 a § 1 k.k. jest przestępstwem skutkowym, gdyż niezbędny będzie skutek w postaci wzbudzenia u ofiary poczucia zagrożenia. To znamię strony przedmiotowej wymaga jednak dodatkowo stwierdzenia, że wzbudzenie poczucia zagrożenia nie tylko było psychologicznym faktem, lecz fakt ten był jeszcze dodatkowo „uzasadniony okolicznościami”. Nie wystarcza, że ofiara się boi, bać się musi w sposób usprawiedliwiony. Podobnie w przypadku naruszenia prywatności jako jedyne następstwa uporczywego nękania trzeba będzie ustalić, czy naruszenie to było istotne.

Zgodnie z art. 207 § 1 k.k. przestępstwo znęcania się polega na zadawaniu cierpień fizycznych lub moralnych członkowi rodziny lub innej osobie pozostającej

w stałym lub przemijającym stosunku zależności sprawcy. Przez „znęcanie się” należy rozumieć takie działanie sprawcy, które polega między innymi na intensywnym

i dotkliwym zadawaniu cierpień moralnych osobie pokrzywdzonej w celu jej udrczenia, poniżenia lub dokuczenia albo wyrządzenie jej innej przykrości, bez względu na rodzaj pobudek (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 1996r.

w sprawie o sygn. akt WR 102/96) powtarzającym się w czasie albo jednorazowym, lecz intensywnym i rozciągniętym w czasie. O przyjęciu więc znęcania się rozstrzygają społecznie akceptowane wartości wyrażające się w normach etycznych i kulturowych. W ocenie znęcania się decydujący jest obiektywny punkt widzenia, nie zaś subiektywne odczucie pokrzywdzonego. Istota przestępstwa znęcania się polega na jakościowo innym zachowaniu się sprawcy aniżeli na zwyczajnym znieważeniu lub naruszeniu nietykalności cielesnej osoby pokrzywdzonej. O uznaniu za znęcanie się zachowania sprawiającego cierpienie psychiczne ofiary powinna decydować ocena obiektywna, a nie subiektywne odczucie pokrzywdzonego. Za znęcanie się nie można uznać zachowania sprawcy, które nie powoduje u ofiary poważnego cierpienia moralnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2003r. w sprawie sygn. akt IV KKN 312/99). Zadawanie cierpień moralnych, psychicznych osobie pokrzywdzonej w celu jej udrczenia, poniżenia lub dokuczenia albo wyrządzenia jej innej przykrości, bez względu na rodzaj pobudek, nie będzie stanowiło „znęcania się” w rozumieniu art. 207 § 1, skoro nie miały one charakteru działań „dotkliwych” i „ponad miarę”, a więc swą intensywnością wykraczających poza granice zwyczajnego naruszenia nietykalności fizycznej, znieważenia, poniżenia czy innego naruszenia czci pokrzywdzonego. Co więcej, przestępstwo znęcania zostało w Kodeksie karnym skonstruowane jako wielodziałaniowe. W takiej podstawowej postaci ze swojej istoty zakłada powtarzanie przez sprawcę w pewnych przedziałach czasu zachowań skierowanych wobec pokrzywdzonego. Poza szczególnymi przypadkami dopiero suma tych zachowań decyduje o wyczerpaniu znamion przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. Znęcanie może być popełnione przez działanie lub przez zaniechanie. Jeżeli znęcanie przybiera postać zaniechania, to może być popełnione jedynie przez sprawcę, który ma obowiązek podejmowania w stosunku do ofiary określonych czynności. Ustawowe określenie „znęca się” oznacza działanie albo zaniechanie polegające na umyślnym zadawaniu bólu fizycznego lub dotkliwych cierpień moralnych, powtarzającym się albo jednorazowym, lecz intensywnym i rozciągniętym w czasie. Przestępstwo znęcania się zostało w Kodeksie skonstruowane jako zachowanie

z reguły wielodziałaniowe. Pojęcie znęcania się w podstawowej postaci ze swej istoty zakłada powtarzanie przez sprawcę w pewnym przedziale czasu zachowań skierowanych wobec pokrzywdzonego. Zatem, poza szczególnymi przypadkami, dopiero pewna suma tych zachowań decyduje o wyczerpaniu znamion przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2003r., sygn. akt IV KK 49/03). Typowe znęcanie się jest zachowaniem intensywnym i częstotliwym, złożonym zazwyczaj z wielu elementów wykonawczych działania przestępnego. Wyjątkowo za znęcanie się można uznać postępowanie wprawdzie ograniczone do jednego zdarzenia zwartego czasowo i miejscowo, lecz odznaczającego się intensywnością w zadawaniu dolegliwości fizycznych lub psychicznych, a zwłaszcza złożone z wielu aktów wykonawczych rozciągniętych w czasie.

W realiach niniejszej sprawy odnośnie opisanego czynu należy stwierdzić, że zgromadzony w sprawie materiał nie pozwala dostatecznie wskazać, iż czyn wypełnia znamiona czynu zabronionego. W ocenie Sądu, w toku czynności podjętych przez Prokuratora nie dopuszczono się żadnych błędów konsekwencją, których mogłoby być uchylenie zaskarżonego postanowienia, a zebrany materiał dowodowy nie jest wystarczający dla wszczęcia postępowania przygotowawczego.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność